अथ षष्ठाऽनुवाकः ।

पञ्चमेऽनुवाके यमनक्षत्राणां दृष्टय उक्ताः । अथ षष्ठे चन्द्रमसः सायुज्यꣳ सलोकतामाप्नोति प्रभृतीनामिष्टयो विधीयन्ते । तत्रादौ चन्द्रमस दृष्टिं विधत्ते। "चन्द्रमा वा अकामयत। अहोरात्रानर्द्धमासान्मासानृतून्त्संवत्सरमाप्नुवा । चन्द्रमसः सायुज्यꣳ सलोकतामाप्नुयामिति। चन्द्रमसे प्रतीदृश्यायै पुरोडाशं पञ्चदशकपालं निरवपत्। ततो वै सोऽहोरात्रानर्द्धमासान्मासानृतून्त्संवत्सरमाप्नुवा। चन्द्रमसः सायुज्यꣳ सलोकतामाप्नोत्। अहोरात्रान् ह वा अर्द्धमासान्मासानृतून्त्संवत्सरमाप्नुवा। चन्द्रमसः सायुज्यꣳ सलोकतामाप्नोति। य एतेन हविषा यजते। य उ चैनदेवं वेद। सोऽत्र जुहोति। चन्द्रमसे स्वाहा प्रतीदृश्यायै स्वाहा। अहोरात्रेभ्यः स्वाहार्द्धमासेभ्यः स्वाहा। मासेभ्यः स्वाहर्त्तुभ्यः स्वाहा। संवत्सराय स्वाहेति" [१] इति। योऽयमस्मिन् कल्पे मनुष्यो भाविनीं वृत्तिमाश्रित्य 'चन्द्रमाः', सोऽयं 'अहोरात्रार्द्धमासमासर्तुसंवत्सर' देवतानां लोकप्राप्तिद्वारा क्रमेण 'चन्द्रमसः', सायुज्यसालोक्ययोः प्राप्तिं कामितवान्। यस्मिन् लोके चन्द्रमा निवसति, तस्मिन्नेव लोके स्वस्यापि निवासः 'सालोक्यं'। तेन सहैकस्मिन् गृहे निवासः 'सायुज्यं'। तत् सर्व्वं कामयित्वा वर्त्तमानाय 'चन्द्रमसे' देवाय, 'प्रतीदृश्यायै' जलादौ चन्द्रप्रतिबिम्बत्वेनदृश्यमानायै, तदभिमानिनीदेवतायै, चरुं 'पुरोडाशं,' निरूप्य स्वाभीष्टं प्राप्नोत्। एवमन्योऽपि यजमानस्तद्वेदिता वा तत् सर्व्वं प्राप्नोति। स्पष्टमन्यत्॥